U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **I. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2010, č. j. 9 A 78/2010 – 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 23. 3. 2010, č. j. MV-10106/VS-2010 zamítl dle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 12. 2009, č. j. OAM-5759-11/TP-2009, jímž byla zamítnuta dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 citovaného zákona. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce správní žalobou a současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, neboť zastává názor, že jsou u něj splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Svou žádost dále odůvodnil tím, že v důsledku nedostatečné orientace v právním řádu ČR není schopen účinně hájit svá práva. Žalobce taktéž požádal o osvobození od soudních poplatků.

Městský soud, poté co obdržel od žalobce zpět vyplněný tiskopis „*O. s. ř. č. 60 o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků*“, vyzval žalobce k doplnění jeho návrhu na přiznání osvobození od soudního poplatku a ustanovení právního zástupce o údaje týkající se bydliště, respektive bytu, v němž žalobce na území ČR žije se svou rodinou, způsobu úhrady nákladů bydlení a uspokojování osobních potřeb žalobce a jeho rodiny. Na tuto výzvu žalobce nereagoval a městský soud rozhodl shora

uvedeným usnesením o zamítnutí žádostí. Uvedl, že žalobce dostatečně neosvětlil a nedoložil své majetkové poměry. Vyplněný tiskopis o majetkových poměrech sice vyplnil a vrátil soudu, avšak na doplňující výzvu k upřesnění majetkových poměrů nereagoval. Současně městský soud poukázal na skutečnost, že průměrný měsíční příjem manželky žalobce je takový, že přesahuje nezbytné náklady žalobce a jeho rodiny. Městský soud tak uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro osvobození od soudního poplatku, a proto mu nemůže být soudem ustanoven ani zástupce z řad advokátů, neboť právě na splnění předpokladů pro osvobození od soudního poplatku je vázána možnost ustanovení takového zástupce (§ 35 odst. 8 soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“).

Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost odvolávající se na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s.

Usnesení městského soudu vytýká nesprávné posouzení právní otázky a dále tvrdí, že usnesení trpí vadami, které spočívají v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí a soud měl proto rozhodnutí zrušit. Stěžovatel má za to, že zjištění správního orgánu nemají oporu ve správním spisu a jsou s ním v rozporu. Pro zamítnutí žádosti nebyly dány podmínky. Současně žádá Nejvyšší správní soud o ustanovení právního zástupce z řad advokátů, jehož prostřednictvím uvede konkrétní skutečnosti podporující důvodnost podané kasační stížnosti. Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro osvobození od soudního poplatku a že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy; důvody sdělí k výzvě soudu. Současně stěžovatel navrhuje, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V opačném případě by utrpěl nenahraditelnou újmu spočívající ve ztížení možnosti pobývat na území ČR, kde má rodinu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že kasační stížnost neobsahuje zákonem stanovené náležitosti (bližší skutkovou a právní argumentaci). Podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou, dle názoru žalovaného, naplněny. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

Za účelem prokázání naplnění podmínek pro osvobození od soudního poplatku a pro ustanovení zástupce z řad advokátů, zaslal Nejvyšší správní soud stěžovateli k vyplnění formulář „*Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech*“; písemnost byla stěžovateli doručena ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 o. s. ř. do domovní schránky dne 17. 1. 2011. Stěžovatel ve stanovené 14 denní lhůtě nereagoval a vyplněný formulář zpět neodeslal. Nejvyšší správní soud proto stěžovateli zástupce pro řízení o kasační stížnosti neustanovil a vyzval přímo stěžovatele usnesením ze dne 9. 2. 2011 k tomu, aby doplnil své podání ze dne 16. 9. 2010 („*kasační stížnost*“) o náležitosti vyplývající z ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., zejména aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů usnesení městského soudu napadá. O následcích nesplnění uložené povinnosti byl stěžovatel poučen. Usnesení bylo stěžovateli opět doručeno dle ustanovení § 50 odst. 1 o. s. ř., a to dne 14. 2. 2011. Stěžovatel ve stanovené lhůtě znovu nereagoval a kasační stížnost o zákonem stanovené náležitosti nedoplnil.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a

z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše již citovaného ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. je zřejmé, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a zásadou *vigilantibus iura* (viz například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 47, dostupné z http://www.nssoud.cz). Stěžovatel má tak, mimo jiné, povinnost označit rozsah napadení rozhodnutí soudu a skutkové a právní důvody jeho tvrzené nezákonnosti; takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti (s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 3 s. ř. s.) je pak Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 2 s. ř. s). V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, se k tomu podává, že *„[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti."* Tyto závěry platí bezezbytku i pro náležitosti kasační stížnosti. Stěžovatelovo podání označené jako *„kasační stížnost"* zůstalo i přes výzvu a poučení Nejvyššího správního soudu nedoplněno, a tedy v něm, v rozporu s ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s., stěžovatel řádně neuvedl rozsah této stížnosti a důvody, které ho vedly k jejímu podání. Nejvyšší správní soud především konstatuje, že z kasační stížnosti lze vyvodit pouze nesouhlas stěžovatele s usnesením městského soudu, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Kasační stížnost jinak zůstala zcela neurčitá, neboť z ní není seznatelné, v čem se má spatřovat nesprávnost napadeného usnesení městského soudu, resp. jaká konkrétní pochybení jsou mu vytýkána; fakticky tak jde o podání nesplňující základní zákonem stanovené náležitosti.

Jelikož nedostatky kasační stížnosti nebyly přes výzvu a poučení soudu odstraněny, a z tohoto důvodu nelze v řízení pokračovat, Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu